

FÖR SENT

En dikt från nödåren

Rosen ensam, undangömd
Törstar, längtar, lider.
Har med vemod, fastän glömd,
Väntat bättre tider.
Hopp och tvivel ömsom blandas:
Skola bättre tider randas?

Rosen ensam, undangömd
Längtar efter vattendroppar.
Är till gravens mörker dömd,
Dör med alla sina knoppar.
Är re'n kysst av dödens ängel,
Vissna på sin vackra stängel.

Rosen än i döden skön
Huvudet nedlutar,
Andas ut sin sista bön
Och sin levnad slutar.
Sen hon dött med blad och knoppar,
Kommer man med vatten droppar.

Rosen trodde, ung och skön,
På sin lyckas hägring.
Var hon ej värd bättre lön
För sin doft och fägring?
På sin grav hon ej behöver
Någon krans, då allt är över.

Kristoffer Hoas